

Sibiu – 21 august 2010

Vă salut pe toți în Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru. Nu am fost sigur că voi putea veni azi, datorită ultimei călătorii pe care am făcut-o în Africa. Au fost prea multe adunări – de obicei trei adunări pe zi. O adunare pe stadion, o întâlnire la postul de televiziune și apoi o întâlnire cu frații slujitori. Pur și simplu nu am avut deloc timp să mă odihnesc. De asemenea, am zburat cu un avion închiriat dintr-un oraș într-altul, în Republica Congo, ca să putem ajunge în diferite orașe și la diferiți credincioși.

Ceea ce am văzut în aceste zece zile care au trecut, a fost dincolo de așteptări. Dar mi-am adus aminte de țara voastră și, de asemenea, de iubiții mei frați, care lucrați împreună în armonie. Și voi împărtăși cu voi din 1 Corinteni 3, ca să înțelegeți cât este de important ca nu numai să se însămânțeze sămânța, ci și ca lucrătorii să coopereze.

În Republica Congo am avut șase adunări pe stadioane. Am adus cu mine câteva fotografii. Au fost, poate, între 8.000 și 18.000 de oameni într-o singură adunare. Demult nu am mai văzut așa ceva. Dar privesc în urmă, la peste 35 de ani în care am împărtășit Cuvântul lui Dumnezeu în acea țară. Și accentul este pus pe cooperarea între frați. Nu este vorba despre un om al lui Dumnezeu care vine și pleacă, ci despre frații care sunt în orașele și țările respective – slujbele lor sunt mai importante decât slujba mea, care vin și plec. De aceea compar aceste două țări, România și Republica Congo – una în Africa, una în Europa. Eu sunt aici ca să vă încurajez, fraților, în slujbele voastre. Să nu vă îngrijorați de lucrurile care ar trebui să fie într-un fel sau altul, ci doar slujiți Domnului!

Vreau să citesc cu voi din 1 Corinteni 3. Aici, apostolul Pavel compară slujba sa cu săditul seminței Cuvântului și cu udarea acestei semințe. Nu voi citi primele patru versete, ci voi începe cu versetul 5: *„Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul”*.

Cine este fratele Frank, cine este fratele Ionuț, cine este fratele cutare sau cutare? Noi doar slujim lui Dumnezeu și poporului Său. Sămânța care a fost semănată este foarte importantă. De aceea importanța este așezată asupra Domnului nostru, Însuși. Mai întâi, pentru că El este Cel care dă slujbele, fiecărui om al lui Dumnezeu. Și în v. 6 citim: *„Eu am sădit, Apolo a udat, **dar Dumnezeu a făcut să crească**”*. Deci, unul seamănă, altul udă, dar creșterea o dă Dumnezeu și subiectul principal este sămânța care a fost semănată. Și apoi el merge mai departe și spune în v. 7: *„Așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească”*. Eu sunt nimic și tu ești nimic. Noi suntem doar

niște unelte pe care le folosește Dumnezeu ca să sădească sămânța scumpă a Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar dacă cineva se gândește că el este cineva, uitați-o! Nu este corect înaintea lui Dumnezeu. Pavel a sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească. Deci, Pavel era nimic, Apolo era nimic – important era numai Dumnezeu, care dădea creșterea acelei semințe. Și dacă suntem cinstiți, vom spune „Amin” la acest Cuvânt. Amin!

Să fim cinstiți! Ce ești tu? Ce sunt eu? Noi am fost mântuiți prin harul lui Dumnezeu. Am fost așezați în slujbă prin harul lui Dumnezeu. N-a fost decizia mea, a fost decizia lui Dumnezeu. Deci, noi lucrăm împreună, noi sădim, noi udăm, dar Dumnezeu este Cel ce dă creșterea.

Dar când am văzut roadele, în mod deosebit în Republica Congo, mi-am amintit de acest cuvânt: este foarte important să mergi să sădești sămânța, dar la fel de important este să nu smulgi sămânța, ci să uzi sămânța. Acesta este un lucru foarte important – să împărtășești Cuvântul lui Dumnezeu și să susții Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi în v. 8 citim din nou: „*Cel ce sădește și cel ce udă sunt totuna; și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui*”. Voi vă veți primi răsplata voastră; eu îmi voi primi răsplata mea. Dar tu ești nimic și eu sunt nimic. Domnul este totul în toți. Și dacă El ne păstrează în această atitudine și anume, că nimeni nu este nimic înaintea lui Dumnezeu, ci Domnul este totul în toți, atunci noi ne respectăm unul pe celălalt, ne iubim unul pe celălalt – chiar dacă apar unele diferențe, nu în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu, ci poate în ceea ce privește lucrurile practice.

Dacă citiți epistola către biserica din Corint, vedem că acolo erau probleme diferite față de cele din biserica de la Roma sau din biserica din Efes sau din alte biserici. Pot exista probleme diferite în biserici diferite, în orașe diferite. Dar să lăsați fiecare problemă acolo unde este, în biserica și în orașul respectiv. Și atunci Dumnezeu va purta de grijă ca problema să fie rezolvată.

Eu nu sunt aici ca să vorbesc despre probleme locale, pentru că eu doar vin și plec. Dar eu sunt aici cu o inimă recunoscătoare pentru ceea ce a făcut Dumnezeu prin slujba voastră.

Am venit aici pentru prima dată în 1968, într-o biserică baptistă din Timișoara, unde era pastor fratele Colpi. Dar dacă privesc în urmă, aceasta a fost doar pătrunderea în țară; apoi Dumnezeu a împărtășit restul, ca să cheme afară poporul Său. Și dacă vă uitați la anii din urmă, Dumnezeu v-a pus pe voi în diferite orașe.

Deci, acest cuvânt a fost adresat corintenilor, pentru că unii spuneau: „Noi suntem cu Apolo, noi suntem cu Pavel”, și atunci apostolul a trebuit să spună: „Cine sunt eu? Cine este Apolo? Cine este acest frate? Cine este acel frate? El este

nimica și eu sunt nimica. De ce faceți această problemă? Opriti-o! Domnul este totul în toți”. Deci, noi înțelegem lecția care ne este dată din acest text.

Ceea ce vreau să mai menționez este și următorul lucru, în legătură cu a rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu. Fraților, voi nu vă imaginați ce se întâmplă pe pământ în cadrul mesajului acestui ceas. Așa o confuzie n-a fost niciodată pe pământ. Dar în mijlocul tuturor acestor confuzii, Dumnezeu Își are poporul Lui care rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu. Principala convingere a unora din cadrul mesajului este că „nimeni nu mai are nevoie să citească sau să predice Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu a fost descoperit doar prorocului și acum noi avem Cuvântul descoperit, nu mai avem nevoie de Biblie”.

Dar noi, voi și eu am înțeles lucrurile altfel. Noi înțelegem că Dumnezeu ne-a adus înapoi la Cuvântul Lui. Chiar și aici apostolul Pavel spune: „*Eu am pus temelia și nicio altă temelie nu poate fi pusă*”. Deci, fratele Branham ne-a adus înapoi la temelia originală. El niciodată nu ne-a îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și în legătură cu această expresie – „mesajul acestui ceas”, el a spus: „Mesajul acestui ceas este înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu!”.

Alții au înțeles greșit ce a spus fratele Branham despre timpul harului. Fratele Branham a făcut un număr de afirmații, că „Mielul a părăsit tronul harului”... El a făcut un număr de afirmații, dar ceea ce a spus fratele Branham la trecut, s-ar putea întâmpla în viitor. Și frații au înțeles într-un mod greșit.

Dacă mergi la Isaia 53, este scris deja la timpul trecut. „**El a fost străpuns pentru păcatele noastre**”. Întregul capitol este scris la timpul trecut. Și totuși, evenimentele urmau să se petreacă la 800 de ani în viitor. Deci, noi trebuie să înțelegem lucrurile în mod corect. Chiar și în Apocalipsa 21, apostolul Ioan a văzut noul Ierusalim coborând din cer; dar nu a coborât încă, el este încă în cer.

Dar cum încerc să spun, dragi frați, mă rănește foarte mult când văd cum frații înțeleg în mod greșit, pentru că ei nu respectă Cuvântul lui Dumnezeu. Numai dacă respectați Cuvântul scris al lui Dumnezeu, veți înțelege toate lucrurile în mod corect. Dacă nu se respectă Cuvântul scris al lui Dumnezeu... cum a fost și cu termenul „parousia”: nici nu vă puteți închipui cât de mulți sunt aceia care cred că Domnul a și venit. Dar eu spun mereu același lucru: dacă eu sunt aici, Domnul încă n-a venit.

Este foarte greu să înțelegi ce se întâmplă. Și uneori plâng și spun: „Doamne scump, care va fi sfârșitul acestor lucruri?” Dar apoi, când am văzut acele mulțimi din Republica Congo, am înțeles cât de important este ca frații să rămână în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel ca învățăturile greșite să nu aibă nicio șansă. Dacă înțelegeți lucrurile corect, fiecare învățătură adevărată are sens, este logică, chiar și pentru mintea omenească. Fiecare învățătură adevărată este logică. Dar fiecare învățătură greșită nu este logică, nu are sens. Mulți cred că răpirea a avut loc și în

același timp ei spun: „Noi așteptăm schimbarea trupurilor noastre”. Oricine știe – dacă citești Biblia, fie că citești în 1 Corinteni 15 sau 1 Tesaloniceni 4, sau în Filipeni, sau în epistola către Timotei – când vine Domnul, vor învia mai întâi morții în Hristos.

Ceea ce am apreciat foarte mult a fost și următorul lucru: de multe ori fratele Branham s-a referit la Luca 17 și el a subliniat mereu versetul 30: „*Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta¹ Fiul omului*”. Dar numai dacă citești textele dinainte: „*ce s-a întâmplat în zilele lui Noe*”, „*ce s-a întâmplat în zilele lui Lot*”, atunci înțelegi că unul a ieșit, altul a intrat, iar Enoh a fost luat. Deci, acum noi trebuie să ieșim din toată robia babiloniană și trebuie să intrăm în Hristos – ieșim și intrăm, la fel ca în Matei 25:6: „*Ieșiți-I în întâmpinare!*”, 2 Corinteni 6: „*ieșiți afară, ieșiți! Ieșiți!*” și apoi intrați, intrați! „*Intrați în corabie!*” – pentru că era o făgăduință a acelui timp. Era o făgăduință. Deci, ieșirea afară, intrarea și aceasta este soluția. Astfel înțelegem Luca 17.

Eu nu știu de ce nu a intrat fratele Branham în detaliile acestui text. El a menționat aceste lucruri, dar nu a intrat cu precizie în detalii. Dar astăzi, dacă noi citim aceste texte, citim ce este scris înainte, ce este scris după și acolo spune: „*în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer*”. N-au fost 40 de ani sau mai mulți. Biblia spune: „*în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc*”. În același fel, când Noe a intrat în corabie, ce s-a întâmplat? A venit judecata, a venit ploaia. Enoh nu a fost nici acolo, nici dincolo, el a fost luat la cer. Iar noi, care trăim în această ultimă epocă, a șaptea epocă a Bisericii, trebuie să ieșim, trebuie să intrăm, ca să fim luați. În felul acesta înțelegem sfânta Scriptură, prin descoperire divină. Pentru că în toate textele profetice, chiar și cele din Vechiul Testament și în cele 40 de pilde ale Domnului nostru referitoare la Împărăția cerurilor, Împărăția lui Dumnezeu, sunt ascunse aceste taine și prin harul lui Dumnezeu noi le înțelegem. Pentru că acesta este timpul.

Dacă Dumnezeu va îngădui, voi scrie în următoarea scrisoare circulară despre câteva din afirmațiile fratelui Branham, doar ca să arăt cum au apărut aceste neînțelegeri. Unele au apărut datorită punctuației greșite. Și una dintre afirmațiile cu consecințele cele mai tragice se află în predica „Răpirea”. Acolo fratele Branham citește 1 Tesaloniceni 4 și apoi el face o afirmație referitoare la mesaj, iar oamenii au înțeles greșit. „Mai întâi, un strigăt”. Dar în predica scrisă în limba engleză scrie: „Strigătul, mesajul care se răspândește”. Astfel ei au făcut ca strigătul să fie mesajul; dar fratele Branham a spus două cuvinte în legătură cu 1 Tesaloniceni 4 – „Strigătul”. Punct. Apoi începe o nouă propoziție. „Mai întâi se răspândește mesajul, pâinea vieții”. Nu că strigătul este mesajul. Ci „strigătul”. Punct. „Mai întâi se răspândește mesajul, pâinea vieții”. Și fratele Branham s-a

¹ când Se va descoperi – în limba engleză – n.tr.

referit la Matei 25.

Dar, pentru că frații din Statele Unite nu au înțeles contextul prin descoperire divină, chiar și punctuația din predicile scrise nu a fost făcută corect. Dar voi știți cum spun eu: „dacă suntem corecți în inima noastră, vom înțelege toate lucrurile în mod corect”. Nu vrem să intrăm în toate aceste învățături diferite. Pe mine mă doare, pentru că mi-am petrecut toată viața cu un singur scop: să împărtășesc Cuvântul lui Dumnezeu cu poporul lui Dumnezeu.

Și voi ar trebui să știți astăzi, iubiți frați, cât de mult vă apreciez eu. Pentru că așa cum am citit în 1 Corinteni 3, unul seamănă, iar altul udă. Este o cooperare. Dumnezeu are nevoie de voi, Dumnezeu are nevoie de mine, Dumnezeu are nevoie de noi toți.

Și lăsați-mă să spun următoarele: toți frații care s-au ridicat cu descoperiri deosebite se cred cineva și oamenii urmează acea persoană. Poți vedea acest lucru în toată lumea. Un grup urmează pe acest frate, alt grup urmează alt frate și toți se referă la fratele Branham, dar nimeni nu se referă la Biblie. Și aceasta este cea mai mare problemă.

Prin harul lui Dumnezeu, sunt multe texte pe care vi le-aș putea citi. Dar, voi cu toții știți ce a scris apostolul Petru despre Domnul nostru Isus Hristos, care este, pentru unii, piatra de poticnire. Lăsați-mă să vă citesc ceea ce vreau să vă spun. Din 1 Petru 2 de la v. 6: „*Căci este scris în Scriptură*”... Când cuvântul „Scriptură” este folosit în Noul Testament, se referă întotdeauna la Vechiul Testament. În acel timp încă nu fusese scris Noul Testament. Așa că, dacă Domnul nostru a spus: „*Dacă credeți în Mine așa cum spune Scriptura*” – toată terminologia legată de „Scriptură” folosită în Noul Testament vă va duce la Vechiul Testament. Chiar și Luca 4, când Domnul nostru a citit din prorocul Isaia, capitolul 61. El a spus: „*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură*”. Era deja scris. Astfel, El a citit. Și dacă mergeți la Luca 24, vedeți că întreaga Scriptură trebuia să se îplinească. Tot ce a vorbit Dumnezeu în [cărțile lui] Moise, în Psalmi și prin proroci, tot ce a fost scris în Scriptură trebuia să se îplinească. Eu subliniez acest lucru pentru că Vechiul și Noul Testament aparțin unul celuilalt. Dacă separați Vechiul Testament de Noul Testament, atunci cu siguranță veți greși. Noi le legăm împreună pentru că ele aparțin împreună.

Deci, să vedem ce spune Scriptura aici. Versetul 6 din 1 Petru 2: „*Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»*”. „*și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine*”. Dar ce se întâmplă cu cei care nu cred? Aceasta este problema. Dacă voi nu credeți un verset, nu vă va fi descoperit niciodată. Mai întâi trebuie să credeți așa cum spune Scriptura și apoi vă va fi descoperit.

În versetul 7 citim: „*Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar*

pentru cei necredincioși... ”. Acum aveți partea a doua. Prima parte este să crezi. Partea a doua este pentru cei neascultători. Dacă credeți, vă supuneți, dacă nu credeți nu vă supuneți. Așa este chiar și în Marcu 16:16: „Cine va crede și se va boteza”. Poți spune de 100 de ori „eu cred”, dar dacă nu ești botezat, aceasta este o credință fără fapte. Deci credința și ascultarea² merg împreună. Și partea a doua din versetul 7: „Piatra, pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. Dar aceasta nu s-a întâmplat numai atunci, ci este la fel și astăzi. Zidarii trebuie să primească această piatră, fie că este vorba de piatra de temelie, fie că este vorba de piatra de încheiere. Și apoi în versetul 8: „Și «o piatră de poticnire și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul³”. S-au poticnit de Cuvânt. Este o afirmație foarte importantă. Se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători. „Și la aceasta au fost rânduși”. Dacă noi auzim Cuvântul lui Dumnezeu și nu-l primim prin credință, crezând așa cum spune acesta, suntem rânduși, așa cum spune Scriptura aici. „...fiind neascultători; și la aceasta au fost rânduși”. Cei care nu cred, sunt rânduși de Dumnezeu să meargă greșit. Iar cei care-L cred pe Dumnezeu, care respectă Cuvântul lui Dumnezeu sunt rânduși de Dumnezeu să-L vadă pe Isus Hristos – piatra de temelie și piatra de încheiere. Și ei nu se împiedică de niciun verset...

Să fim sinceri: noi nu ne împiedicăm nici măcar de unele afirmații pe care le-a făcut fratele Branham. Vă întreb, dragi frați. Eu am tradus predicile fratelui Branham în limba germană – eu nu m-am poticnit niciodată, nu am avut nicio problemă. Am lăsat lucrurile așa cum erau spuse. Dar frații din Statele Unite au scos din context unele afirmații, neștiind ce a spus fratele Branham mai înainte și ce a spus după aceea; ei pur și simplu le-au scos din context. Așa cum a predicat fratele Branham odată în Phoenix și a spus – „Eu mă voi întoarce”. Acum unii oameni cred că el va veni din nou. Dar el a vrut să spună „Mă voi întoarce în Phoenix” – nu că va învia din morți. Aceasta este una dintre învățăturile principale în Statele Unite, cum că fratele Branham se va întoarce, că va avea slujba în cort și că va fi cu noi vreme de 30-40 de zile. Dar unde este o [astfel de] făgăduință în Cuvântul lui Dumnezeu? Acum noi putem lua ambele, Vechiul și Noul Testament: nu există nicio astfel de făgăduință în Cuvântul lui Dumnezeu. Deci noi trebuie să lăsăm lucrurile dintre fratele Branham și Dumnezeu, între Dumnezeu și el. Eu nu sunt un judecător. Fratele Branham a văzut cortul. Chiar și în noiembrie 1965 a vorbit despre el, dar aceasta nu este problema mea. Poate s-a împlinit deja, fără ca el s-o fi văzut.

Iată de ce vă spun acest lucru: un proroc niciodată nu mărturisește despre sine. Cred că fratele Branham a menționat o singură dată în Matei 17, dar niciodată nu a

² Sau: supunerea – n.tr.

³ traducerile Darby și King James spun că „se poticnesc (se împiedică) de Cuvânt, fiind neascultători” – n.tr.

mers mai adânc în acest verset din Scriptură. L-a menționat o dată ca și pe celelalte texte, dar noi intrăm în detaliile acelei trăiri, pentru că a fost slujba lui, slujba lui Ilie, despre care a vorbit Domnul nostru. El nu putea să spună „eu sunt acea persoană”. Câteodată a făcut unele afirmații, dar sfânta Scriptură spune – chiar Domnul nostru spune: „Nimeni nu mărturisește despre sine. Eu nu mărturisesc despre Mine Însumi. Cel care este cu Mine, va mărturisi El despre Mine”.

Deci noi ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu și accentul cade pe Vechiul și Noul Testament. Acesta întreg, este Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegem acest lucru.

Dar o spun din nou. Este atât de important să înțelegem ce a vrut să spună fratele Branham, legătura în care a spus-o. Așa cum am spus, eu trebuie să scriu despre aceste lucruri, ca oamenii să poată citi cu precizie ceea ce a vrut să spună fratele Branham.

Dar ca să fiu foarte sincer cu voi, slujba noastră nu este să explicăm ce a vrut să spună fratele Branham. Slujba noastră este să împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu, să predicăm Evanghelia deplină, să includem fiecare făgăduință pe care a făcut-o Dumnezeu în Cuvântul Său. Aceasta este slujba noastră din prezent. Apoi avem predicile fratelui Branham în diferite limbi, și oricine poate citi predicile și să-și hrănească sufletul, pentru că aceasta este hrana duhovnicească pentru timpul nostru. O spun din nou: problemele au apărut când afirmațiile au fost scoase din context. Trebuie să lăsăm fiecare predică așa cum a fost predicată, chiar și acel subiect despre cele șapte tunete. A trebuit să spun foarte clar fraților, ceea ce a trăit fratele Branham când era pe muntele Sunset și când s-au auzit cele 7 tunete.

Vă puteți închipui, fraților, chiar acum în Johannesburg, după ultimul serviciu, un frate scump a venit la mine – după serviciu am vorbit și el mi-a zis: „Frate Frank tu știi că fratele Branham n-a fost pe munte pe 28 februarie?” Am zis: „Stai puțin. Ce spui?” El a zis: „Nu, sezonul de vânatoare începea pe 1 martie, așa că fratele Branham nu putea să fie pe 28 februarie pe munte”. Dar eu i-am spus: „Frate scump, eu am revista *Science* la mine în birou, am revista *Time* la mine în birou și revista *Life*, în care doctorul James McDonald spune în articolul lui că a fost pe 28 februarie”. Și el a spus: „Nu, nu, nu se poate”. Am spus: „Drag frate, dar fratele Branham a spus-o: «Cei șapte îngeri au venit jos în formă de piramidă și eu am fost luat în acea piramidă și al șaptelea înger mi-a vorbit și mi-a spus să mă întorc la Jeffersonville»”. El a spus: „Nu, nu, se poate să fi fost așa”. Am început să plâng. M-am gândit: un om care spune că crede mesajul și, doar pentru că fiica fratelui Branham, Rebekah, a scris un articol, punând sub semnul întrebării acea zi de 28 februarie, spunând că nu era încă sezonul de vânatoare, punând sub semnul întrebării întreaga trăire... Am auzit-o pentru prima dată de la un predicator.

Eu vă spun adevărul. Îl iubesc pe Domnul din toată inima mea, iubesc

Cuvântul lui Dumnezeu, dar eu de asemenea, îl iubesc pe William Branham. Și dacă cineva îmi spune lucruri care nu sunt în acord cu experiența lui, trebuie să-i spun: „Iubite frate, te rog oprește-te. Te rog frate, eu nu pot accepta acest lucru”.

Dacă ați ști prin ce trec eu în diferite țări, cu frați care pun diferite lucruri sub diferite unghiuri și în anumite legături. Atunci noi înțelegem și apreciem ce înseamnă să rămâi în Cuvântul lui Dumnezeu, să așezi totul în Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum am citit în 1 Petru 2, ei se poticnesc de Cuvânt. Ei se poticnesc de Cuvânt. Deci, este important să respecti Cuvântul lui Dumnezeu.

Întorcându-mă la acea trăire de pe muntele Sunset, în 1969 fratele Perry Green ne-a luat pe noi, un grup întreg de predicatori și ne-a dus pe muntele Sunset. Pentru că fratele Branham a spus că cele șapte bubuituri de tunet care s-au auzit pe 28 februarie au fost atât de puternice încât întreg pământul s-a cutremurat și, chiar a afirmat, că pietrele au început să cadă de pe munte și vârfurile copacilor au fost retezate. Ochii mei au văzut vârfurile retezate ale copacilor. Ochii mei au văzut stâncile căzute la poalele muntelui, exact așa cum a spus fratele Branham. Și chiar în a șaptea pecete, în ultimele zece minute ale prediciei, fratele Branham a spus: „Așa cum nimeni nu știe timpul revenirii Domnului, nimeni nu va ști taina celor șapte tunete”. Atunci de ce să mă îngrijorez? Noi ducem toate lucrurile înapoi în Cuvântul lui Dumnezeu.

Și eu a trebuit să accentuez din nou Apocalipsa 10. Chiar dacă fratele Branham s-a referit la el de multe ori, întotdeauna el a folosit cuvântul „taine”, dar Apocalipsa 10 este la singular. Dar pentru că el era al șaptelea mesager al Bisericii și pentru că s-au auzit cele șapte tunete când i s-a spus despre deschiderea celor șapte peceti... noi trebuie să înțelegem aceste lucruri și trebuie să le punem în ordinea divină corectă și atunci înțelegem chiar și ceea ce a învățat fratele Branham. Dumnezeu l-a folosit așa cum l-a folosit pe apostolul Pavel, iar tu poți fi un Apolo, eu pot fi un Apolo și noi udăm această sămânță și înțelegem toate lucrurile în mod corect.

Dragi frați, eu vreau să știți acest lucru: este un har deosebit al lui Dumnezeu să cunoști prin descoperire divină Cuvântul făgăduit pentru vremea noastră, să cunoști slujba fratelui Branham, să știi unde și cum să așezi afirmațiile făcute de el, astfel ca totul să fie în concordanță cu planul de mântuire. De aceea o spun din nou: harul lui Dumnezeu este cu voi, dragi frați, ca să rămâneți în Cuvântul lui Dumnezeu și să nu răstălmăciți ceva.

Dar încă o dată trebuie menționat Apocalipsa 10. Doar lăsați-l în contextul în care este scris. Îngerul Domnului va coborî și doar atunci când va coborî El, acela va fi momentul când pune un picior pe mare și un picior pe pământ. În 28 februarie 1963, norul acela supranatural era la 26 de kilometri deasupra pământului. Nimeni nu a pus un picior pe mare și celălalt pe pământ. Așa că noi înțelegem din sfânta

Scriptură că doar atunci se va întâmpla aceasta, când Domnul revine ca Înger al legământului; același Domn care a coborât și pe muntele Sinai, același Domn care este anunțat în Maleahi 3. Dacă citim Noul Testament, este menționată numai prima parte: „*Voi trimite pe solul Meu înaintea feței Mele*”. Partea a doua : „*Și deodată va intra în Templul Său, Domnul pe care-L căutați, Solul legământului pe care-L doriți*”, este încă la viitor. Dacă vreți să știți cu exactitate, trebuie să citiți Maleahi 3, începând cu partea a doua a versetului 1 și apoi citiți versetul 2 și versetul 3 ca să înțelegeți exact când, unde și cum va fi.

Fraților, noi nu putem face doar afirmații. Așa cum am spus înainte, trebuie să citim întregul context. Haideți să citim, ca să înțelegem. Mai avem câteva minute. Maleahi 3 de la v. 1: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor*”. Dacă citiți în Matei 11:10, Marcu 1:2, Luca 7:27, de fiecare dată este menționată numai prima parte a versetului 1 din Maleahi 3. A doua parte nu este menționată niciodată, dar se va împlini. Citiți partea a doua din nou și apoi continuăm cu versetul 2.

Maleahi 3:1 partea a doua: „*Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului pe care-L doriți; iată că vine – zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va ședea, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite*”. Vedeți contextul? Și apoi mergeți la Apocalipsa 10 și aici citiți despre Îngerul legământului. În Apocalipsa 10, El coboară ca Înger al legământului cu curcubeul deasupra capului, ca în Apocalipsa 4. Este o armonie desăvârșită în Cuvântul lui Dumnezeu, dar noi trebuie să fim călăuziți de Duhul lui Dumnezeu ca să așezăm toate lucrurile în ordine dumnezeiască. Și doar când se va întâmpla acest eveniment din Apocalipsa 10, Domnul va răzni ca Leul din seminția lui Iuda. El nu este Leu pentru Biserică. Niciodată Domnul nu este arătat ca „Leu” în legătură cu Biserica. El este Leul din seminția lui Iuda. Și când se folosește acest termen, se are în vedere poporul Israel.

Cred că noi am mai vorbit despre aceste lucruri.

Și numai atunci El va vorbi și cele șapte tunete își vor face auzite glasurile lor. Menționez aceste lucruri doar ca să știți că nu este de ajuns să îl fi cunoscut pe William Branham. Nu este suficient să fi fost cu el la vânătoare sau pescuit. Trebuie să ai o chemare la slujbă și atunci înțelegi că ești nimic și că nimeni nu este nimic, ci numai Domnul este totul în toate. Voi Îl cunoașteți pe Domnul; voi îl respectați pe fratele Branham. Voi Îl cunoașteți pe Domnul; îl respectați pe apostolul Pavel. Voi Îl cunoașteți pe Domnul; atunci îl respectați pe Ioan care a

fost pe insula Patmos. Dar noi nu-l predicăm pe Pavel sau pe Ioan, noi Îl predicăm pe Isus Hristos, Evanghelia originală care include toate făgăduințele pentru timpul nostru. Eu cred că voi ați înțeles acest lucru. Și doar atunci spune Scriptura – dacă citiți traducerea originală – unde scrie: „Și nu va mai fi nicio întârziere”. Nu se folosește cuvântul „timp”⁴. Și nu va mai fi zăbavă. Din acel moment toate lucrurile se întâmplă. În limba engleză scrie: „și nu va mai fi timp”, dar traducerea corectă este: „nu va mai fi nicio întârziere, nicio zăbavă”, din acel moment când Domnul coboară ca Înger al legământului. Nu știu dacă am scris în detaliu despre acest subiect, în cele 22 de capitole ale cărții despre Apocalipsa. Dar câți au înțeles ceea ce am încercat să spunem astăzi? Spuneți „Amin”. Importanța Cuvântului lui Dumnezeu. Numai dacă respecti Cuvântul lui Dumnezeu poți să așezi corect slujba fratelui Branham, poți să așezi corect învățăturile lui, poți să așezi fiecare afirmație pe care a făcut-o. Dar mai întâi trebuie să respecti acest Cuvânt scris al lui Dumnezeu, apoi vine descoperirea divină. Noi suntem recunoscători Dumnezeului Atotputernic pentru mesajul acestui ceas, pentru Cuvântul făgăduit pentru timpul nostru.

Iubiți frați, cu sinceritate vă spun, este cel mai mare moment din istoria omenirii și din istoria Bisericii nou testamentare, să-L cunoașteți pe Domnul personal, să fi primit viața lui Hristos, care este singura viață veșnică care există; și să primești descoperirea divină despre făgăduința principală pentru timpul nostru și, de asemenea, despre toate celelalte făgăduințe. Aceasta ne arată harul lui Dumnezeu. Noi nu ne-am poticnit de nimic din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu ne-am poticnit de Cuvânt, fiind neascultători. Ci am fost găsiți în Cuvânt și acesta ne-a fost descoperit. Nu știu dacă înțelegem pe deplin privilegiul care ne-a fost dat.

Eu nu judec denomițiile, nu-i judec pe ceilalți mari evangheliști. Foarte mulți au ca subiect principal, în vremea noastră, revenirea lui Hristos – revenirea lui Hristos. Dacă mergi la marii evangheliști, ei vorbesc despre revenirea lui Hristos. Dar unde este făgăduința care se împlinește înaintea revenirii lui Hristos? Am putea avea ca subiect „Israel în profeție”, am putea avea foarte multe subiecte biblice, dar dacă nu avem descoperirea divină, nu vedem ce face Dumnezeu acum.

Am citit Matei 23, unde Domnul nostru vorbește foarte dur cărturarilor și fariseilor, în cele din urmă El le-a spus: „voi sunteți pui de șarpe” și așa mai departe. Ei se socoteau oameni ai lui Dumnezeu; ei învățau Cuvântul lui Dumnezeu, dar conform înțelegerii lor proprii, fără a recunoaște vremea cercetării lor. Și imediat după ce Domnul a pronunțat judecata asupra lor, El a zis: „Eu vă voi trimite proroci, vă voi trimite oameni ai lui Dumnezeu. Pe unii din ei îi veți omorî, pe alții îi veți prizonieri”. Puteți citi în Matei 23.

Eu vreau ca voi să apreciați ceea ce a făcut Dumnezeu. Aici, în Matei 23, mai

⁴ În traducerea King James, spune în Apocalipsa 10:6: „that there should be time no longer” – „nu va mai fi timp”.

ales de la v. 13, până la v. 33. După ce îi mustră aspru, dă făgăduința. „*De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prizoni din cetate în cetate*”. Deci Domnul îi dă uitării pe toți acești cărturari și farisei și spune: „Eu vă voi trimite oamenii potriviți”. Aceștia nu sunt proroci ca William Branham, dar ei au avut scriptura profetică, au avut Cuvântul profeției din Scriptură. Ei au împărtășit Cuvântul profetic, așa cum scrie apostolul Petru: „*Și avem Cuvântul prorociei făcut și mai tare*”. Astfel înțelegem prin harul lui Dumnezeu.

Eu nu știu dacă voi înțelegeți pe deplin ceea ce încercăm să spunem. Nu este nevoie ca voi să spuneți: „eu sunt un evanghelist, eu sunt un învățător” sau „eu sunt un proroc”. Dar frați preaiubiți, dacă adunarea ascultă slujbele voastre, va vedea o slujbă evanghelistică, va vedea o slujbă de învățătură, va vedea o slujbă apostolică, va vedea o slujbă profetică, va vedea toate aceste slujbe pe care Dumnezeu le-a așezat în Biserica Sa. Cred că înțelegeți acest lucru. Adunarea știe ce slujbă v-a dat Dumnezeu.

De aceea suntem astăzi aici, ca să știți că nu a fost suficient să-l trimită pe apostolul Pavel: a fost un Timotei, au fost și alți frați. Nu a fost suficient să-l trimită doar pe William Branham, au fost și alți frați – și voi sunteți aici. Noi suntem împreună ca să continuăm această slujbă, ca să împărtășim partea evanghelistică, partea de învățătură, partea profetică, ca să informăm poporul lui Dumnezeu despre întregul plan de mântuire. Și o spun din nou: niciodată nu a fost descoperit planul de mântuire ca în vremea noastră. Eu vă spun, dacă apostolul Pavel – și toți prorocii – ar sta cu noi azi, ei s-ar bucura, ei L-ar lăuda pe Dumnezeu pentru marele privilegiu pe care l-am primit noi. Tot ceea ce ne rămâne nouă, este să fim mulțumitori lui Dumnezeu.

Și noi credem conform Scripturii, că Domnul va fi cu noi până la sfârșit, iar cei ce sunt o parte din Mireasă vor rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu vor urma un om, ei Îl vor urma pe Isus Hristos.

Vreau să mai fac o afirmație. Dacă citești în Noul Testament în limba spaniolă, în Ioan 1, acolo spune, dacă traduci : „La început era «el verbo»⁵ – verbul”, dar înainte să fie un verb, trebuie să fie subiectul⁶. Oamenii nu înțeleg, ei traduc sfintele Scripturi fără descoperire divină, dar acum noi avem descoperire divină și înțelegem fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu.

Înțelegeți, în vremea reformei, totul era catolic, o mie de ani de epoci întunecoase. Nimeni nu avea Biblia, ci doar papa și preoții, nicio familie nu avea Biblia. Nu exista nicio Biblie în limba germană, nici în engleză, nici în română,

⁵ En el principio existía el Verbo, y el Verbo estaba con Dios, y el Verbo era Dios – La Biblia de las Américas (LBLA) – n.tr.

⁶ cel care vorbește – n.tr.

doar în aceste două limbi, greacă și latină și atât. Dar de la reformă, fiecare are Biblia.

Și, prin harul lui Dumnezeu, cum încerc să spun, chiar și acei oameni care au ieșit din epocile întunecoase, în timpul reformei, nu au avut descoperirea pe care o avem noi astăzi. Dar prin harul lui Dumnezeu ei au fost folosiți de Dumnezeu ca să ne dea nouă Biblia. Și acum a venit timpul ca, nu doar să avem Biblia, ci să avem descoperire divină. În același timp, fără să judecăm, dacă mergem în orice denominație, toți au Biblia, dar nu au descoperire divină. Așa că nu este suficient doar să ai Biblia. Noi avem nevoie de descoperire divină prin Duhul Sfânt ca să-L înțelegem pe Dumnezeu și Cuvântul Lui în modul corect.

Sunt bucuros că Dumnezeu mi-a dat acest privilegiu, să respect Cuvântul Lui. De la vârsta de 12 ani, din 1945, de la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial am citit Biblia în fiecare zi. În casa noastră Biblia era întotdeauna pe masă. Era dată la o parte doar atunci când se servea masa. Și după ce era servită masa – era o față de masă frumoasă ca aceasta – Biblia era pusă înapoi pe masă. Deci, prin harul lui Dumnezeu am crescut într-o casă în care tatăl meu era un predicator laic și respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu a fost în mine din copilărie. Și cum am mărturisit de multe ori, când l-am auzit pe fratele Branham și am văzut ce făcea Dumnezeu prin slujba lui, am vrut să știu ce învață, ce crede, pentru că am văzut că Dumnezeu era cu el. Nimeni nu putea face astfel de lucruri, doar dacă Dumnezeu era cu el.

Fraților, am putea vorbi ore întregi. Nu uitați niciodată 1 Corinteni 3. Cine este Pavel? Cine este Apolo? Cine este fratele Frank? Cine este fratele Ionuț, fratele Daniel? Cine sunteți voi? Doar niște slujitori ai Domnului. Nu unul mare și unul mic, ci toți la același nivel – dar Dumnezeu este totul în toate. Dumnezeu ne-a chemat, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui. Și fiți cinstiți: dacă fermierul ar sădi sămânța în pământ și dacă Dumnezeu nu ar fi pus legea reproducerii în creația naturală, dacă Dumnezeu nu ar fi pus germele de viață în fiecare sămânță, nu ar fi fost niciun fel de recoltă. Acest lucru ne este arătat și în planul de mântuire, ca o paralelă cu ceea ce se petrece în domeniul natural. Germenele de viață este în sămânță și sămânța este sădită. Dar după aceea? Cine preia responsabilitatea din acel moment, ca sămânța să moară și germele vieții să răsară și să fie apoi o recoltă? Ești tu responsabil pentru asta? Este fermierul responsabil pentru recoltă? Dumnezeu, Creatorul, este responsabil. El dă legea naturală și El dă și legea spirituală. Dacă acest Cuvânt rămâne doar în Biblie, nu va aduce roadă, dar dacă sămânța este semănată și apoi udată și apoi soarele strălucește, sămânța moare, viața iese la iveală și apoi va fi o recoltă.

Fraților, este pur și simplu minunat. Și Mirele va avea o Mireasă gata să-L întâlnească. Și voi aveți o parte în acest timp de pregătire. Vă iubesc în Domnul și

vă apreciez. Iubiți-vă unul pe altul, împliniți-vă slujbele voastre, fiți în pace cu Domnul și unul cu altul. Dacă citiți în epistola către filipeni, dacă cineva vede lucrurile în mod diferit, sfânta Scriptură spune: „Lăsați ca Dumnezeu să i-o descopere”. Fără discuții – nu este nevoie de discuții. Când vine timpul, totul va fi clarificat. Așa că nu vă îngrijorați, mai este foarte puțin timp și revenirea Domnului nostru este foarte aproape. Dumnezeu să vă binecuvânteze, fraților și să fie cu voi. Amin.

Să ne ridicăm pentru rugăciune.

[Există niște cereri pentru rugăciune – n.tr.]

Da, vom pune aceste cereri de rugăciune în Biblie înaintea Domnului. Așa cum ați auzit, de curând Domnul a făcut niște miracole. Chiar bunicul acelei fete care a fost vindecată de leucemie, are una din cele mai mari biserici din Republica Congo – doctor Mbie. Are o biserică de aproape 3000 de persoane. Nu vă puteți închipui bucuria și aprecierea cu care m-au primit acolo. Eu sunt cinstit, eu nu am nevoie de o astfel de primire. Dar într-o țară așa de săracă au făcut un convoi de mașini, au avut cântăreți la trompetă, au avut cântăreți și oameni cu ramuri de palmier. Ei și-au arătat în felul acesta aprecierea lor pentru faptul că noi împărtășim Cuvântul lui Dumnezeu cu ei. Și așa cum am spus, am avut un mare număr de rugăciuni la care Dumnezeu a răspuns.

Vom duce aceste cereri de rugăciune înaintea Domnului.

Sunt frați care au întrebări deosebite din Cuvântul lui Dumnezeu? Nu. Eu sunt sigur că s-a răspuns la toate. Dar voi aveți câteva cereri de rugăciune. Le vom aduce înaintea tronului lui Dumnezeu. De ce să nu credem cu toții acum și să ne rugăm împreună și să primim împreună?

Dragi frați, oricare ar fi cererea sau rugăciunea voastră, vă rog amintiți-vă Marcu 11, de la v. 22. Când ne rugăm, noi trebuie să credem că am primit lucrul pentru care ne-am rugat și apoi pronunțăm cu buzele noastre. Mai întâi noi credem în inima noastră, apoi pronunțăm cu buzele noastre și apoi se va întâmpla.

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat, toate făgăduințele Lui sunt „Da” și „Amin” prin Isus Hristos, Domnul nostru. Orice este pe inima voastră, nu vă uitați la împrejurări, uitați-vă la Domnul, așa cum spune sfânta Scriptură despre Avraam. El s-a uitat la Cel Nevăzut ca și cum L-ar fi văzut. Astăzi și noi facem la fel. Dumnezeu este Dumnezeu. Sângele este încă pe tronul de har. Noi suntem încă în timpul de har și avem făgăduința că Dumnezeu va răspunde și ne va dăruia lucrurile pentru care ne rugăm. Să ne rugăm:

Tatăl nostru ceresc, Îți dăm toată cinstea, lauda și închinarea pentru Cuvântul Tău scump și sfânt. Îți mulțumim pentru Golgota, pentru răscumpărarea prin sângele Mielului. Îți mulțumim pentru sfântul Tău Cuvânt, Îți mulțumim pentru Duhul Sfânt, Îți mulțumim pentru descoperirea divină. Doamne, Îți mulțumim

pentru toate făgăduințele, care sunt „Da” și „Amin”, și astăzi să se întâmple prin noi, așa cum este scris în 2 Corinteni 1:20-21 – să fie făcut astăzi prin harul lui Dumnezeu, prin puterea lui Dumnezeu. Ascultă rugăciunile noastre, vindecă prin puterea lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos, mântuiește și eliberează. Tu ești Același, continuă-Ți slujba cu frații noștri în Trupul lui Hristos. Ție Îți dăm toată cinstea și slava pentru lucrurile pe care le-ai făcut în multe națiuni. Dar astăzi Îți mulțumim Ție, Dumnezeul nostru, pentru ceea ce ai făcut în această țară, România.

Îți mulțumesc din toată inima mea, Îți mulțumesc pentru toți frații, pentru toate adunările locale, pentru toți copiii Tăi din această țară. Fie ca binecuvântarea Ta să fie peste fiecare. Răspunde la toate rugăciunile lor, proslăvește-Ți Numele și confirmă-Ți Cuvântul cu semnele care-l urmează, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru. Aleluia! Amin! Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Dacă cineva vrea să vadă fotografiile de la adunările pe care le-am avut, avem câteva aici. Am făcut câteva fotografii. Le vom publica și într-o scrisoare circulară. Am publicat și din una din adunările voastre și vom publica și două sau trei din aceste adunări. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Fiecare să dea mâna cu celălalt. Eu vă iubesc. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

[Fratele Frank arată de ce Ilie singur nu vine pentru evrei, ci pentru Neamuri – porțiune lipsă în înregistrare – n.ed.] ...și apoi avem făgăduința despre Ilie la singular, care va veni înaintea zilei Domnului, ziua cea mare și înfricoșată. Am spus-o de multe ori în predicile mele, chiar și cu acest subiect trebuie să mergem la Cuvântul lui Dumnezeu.

Ioel 2:31: „*Soarele se va prefăce în întuneric, și luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșătoare*”. Cu acesta trebuie mers în Matei 24, ca să vedem că acest lucru se întâmplă după necazul cel mare, nu înainte de revenirea lui Hristos, ci după răpire. Matei 24:29 – și țineți minte ce am citit în Ioel 2:31: „*Soarele se va prefăce în întuneric, și luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului*”. În Matei 24:29 citim: „*Îndată după acele zile de necaz «soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, și puterile cerurilor vor fi clătinate*»”. Nu doar după răpire, ci după necazul cel mare. Și asta ne duce în pecetea a șasea, care este în Apocalipsa 6, de la v. 12: „*Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic*”. Apoi în v. 17: „*Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?*”. Înainte să vină acea zi, trebuie să fie timpul de har. Dumnezeu a dat făgăduința că ni-l va trimite pe prorocul Ilie. De aceea

Domnul nostru a confirmat-o în Matei 17:11.

Imaginați-vă doar un moment dragi frați, fie că este Matei 17, sau Marcu 12, Domnul nostru împreună cu trei ucenici erau pe munte și atunci a coborât slava lui Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat? Moise și Ilie erau acolo. Petru a vrut să facă trei corturi, unul pentru Domnul, unul pentru Moise și unul pentru Ilie.

Dar, ca tu și cu mine să știm care este făgăduința noastră⁷, Dumnezeu a călăuzit în așa fel încât să se pună acea întrebare din Matei 17:10: „*De ce zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?*” Și Moise fusese acolo sus pe munte, dar el nu a fost amintit, nu s-a pus nicio întrebare despre Moise, pentru că el vine pentru Israel. „Dar de ce învață cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?” Și apoi Domnul nostru a dat răspunsul. Mie îmi place felul cum este scris: „*Isus le-a răspuns*”. Mai mult nici nu avem nevoie. Nu avem nevoie să discutăm subiectul cu nimeni. Dacă tu auzi ce a spus Domnul Însuși, atunci aceasta este! Atunci îți este descoperit prin Duhul Sfânt, înțelegi că prorocul Ilie trebuia să vină la sfârșitul timpului de har, înainte ca soarele să se întunece și luna să se prefacă în sânge – aceasta se întâmplă deja în ziua Domnului. Chiar și în această privință Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit.

Fraților, când vezi aceste lucruri într-o ordine desăvârșită, atunci nu poți decât să Îl lauzi pe Dumnezeu. Și apoi desigur, dacă citești în Apocalipsa 11, cei doi proroci vor proroci 42 de luni. Fratele Branham a avut mulți ani de slujbă, dar acești doi proroci vor proroci pentru Israel 42 de luni, care sunt exact trei ani și jumătate. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte precis, iar eu sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru acesta. Chiar și aici, cu această a șasea pecete. Doar atunci când se întâmplă această a șasea pecete, este introducerea în ziua Domnului. V-aș putea citi din 2 Tesaloniceni 2 unde apostolul Pavel vorbește și el despre ziua Domnului și ne arată din sfânta Scriptură că aceste două lucruri sunt foarte apropiate: luarea noastră la Domnul și ziua Domnului.

2 Tesaloniceni 2, de la v. 1: „*Cât privește venirea Domnului nostru, Isus Hristos, și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră,... ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar*”. Și apoi apostolul ne arată ce trebuie să se întâmple înainte de venirea acelei zile: marea lepădare de credință. Dar toate acestea au loc înainte de luarea noastră la Domnul și de a fi împreună cu El, așa cum este scris în v. 1. Și apoi el descrie ceea ce se întâmplă la sfârșitul timpului.

Fraților, eu vă spun din nou, acest Cuvânt al lui Dumnezeu este atât de minunat și ne arată fiecare subiect în detaliu. Deci, la Israel vor veni doi proroci. La prima venire a lui Hristos a fost un proroc, Ioan Botezătorul. La sfârșitul timpului de har va fi un proroc. Dar pentru Israel, Dumnezeu Însuși spune: „Voi da

⁷ Cu sensul că făgăduința este pentru noi, beneficiem de ea – n.tr.

putere celor doi martori ai Mei”. Așa că vor fi doi. Deci, în Cuvântul și în voia lui Dumnezeu totul este desăvârșit. Așa că, dacă vine cineva cu învățătura că Ilie va veni doar la Israel, o spun din nou că la Israel vor veni doi proroci. Și ei vor fi luați în slavă după ce vor fi omorâți, chiar pe un nor. Știați că noi vom fi luați la cer pe nori? Este scris în 1 Tesaloniceni 4. Chiar și cei doi proroci vor fi luați la cer într-un nor. Așa cum vă spun fraților, Cuvântul este desăvârșit. Domnul nostru a fost înălțat într-un nor. Da, cred că la această întrebare s-a răspuns.

Un frate a întrebat despre botezul cu Duhul Sfânt. Este foarte greu pentru mine să vorbesc despre acest subiect. Și vă spun de ce. Dacă Scriptura vorbește despre un anumit subiect, noi trebuie să-l respectăm și să-l credem. Conform Fapte 2:38-39 citim: *„Pocăiți-vă, și fiecare să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru”*. Eu nu pot adăuga nici măcar un cuvânt. Este atât de clar.

Dacă citiți Fapte 8, unde Filip a ținut o adunare evanghelistică și mulți au crezut și au fost botezați, chiar și apostolii au venit de la Ierusalim să se roage ca, credincioșii să poată să primească botezul cu Duhul Sfânt. Pentru că Ioan Botezătorul predicase: *„Eu vă botez cu apă, dar Cel ce vine după mine, El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc”*. Și în Fapte 1, Domnul nostru repetă aceste cuvinte ale lui Ioan Botezătorul, ca ucenicii să rămână în Ierusalim până vor primi puterea de sus. Vă citesc din Fapte 1. Domnul nostru repetă acolo ceea ce a spus Ioan Botezătorul. Deci, voi nu aveți nevoie de cuvintele mele, ci aveți pur și simplu nevoie de cuvintele Domnului.

Să citim din Fapte 1:4-5: *„Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, «pe care», le-a zis El, «ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt»”*. După învierea Lui, Domnul nostru a repetat ceea ce a predicat Ioan Botezătorul în legătură cu coborârea Duhului Sfânt.

Dar aici este un lucru, dragi frați. În trăirea ce a avut loc în ziua Cincizecimii, s-a întâmplat ceva. Au apărut limbi ca de foc. Și apoi a coborât Duhul Sfânt, astfel ca oamenii aceia care acum urmau să predice – așa cum scrie în Isaia 6, că limbile lor vor fi curățate cu focul sfânt al lui Dumnezeu. Deci, ei au primit limbi ca de foc și apoi au fost umpluți cu Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, așa cum le dădea Duhul.

Dar ceea ce avem în zilele noastre în mișcarea penticostală, sunt aceleași limbi vechi. Ei doar repetă anumite cuvinte sau silabe, dau din cap și fac o atmosferă, poate folosind muzica și apoi ei spun: *„Acesta este Duhul Sfânt”*. Am fost odată în Manila, am vrut să aud știrile. De obicei nu am prea mult timp, dar acolo am vrut să ascult știrile la CNN. Am văzut un predicator care predica. N-ar trebui să pronunțăm numele, dar era vorba de Benny Hinn. Și l-am urmărit câteva momente. Și-a luat haina, a învârtit-o și a spus: *„Aceasta este mișcarea Duhului Sfânt”*. Nu, el își mișca haina, nu era niciun Duh Sfânt. Dar oamenii cădeau și unii îi prindeau și îi așezau pe jos. Dar ceea ce avem noi nevoie, iubiți frați, este aceeași trăire care a avut loc în ziua Cincizecimii, ca întregul trup să fie pus în slujba Dumnezeului Atotputernic. Căci dacă mergi în Iacov 2, limba firească este aprinsă

de focul gheenei. Dar limba trebuie pusă în slujba Domnului. Este foarte aproape timpul când noi ne vom ruga.

Nu se întâmplă în zece minute. Uneori durează ceasuri întregi de rugăciune. Eu am trăit acest lucru; poate să dureze ceasuri întregi de rugăciune, până când voia noastră... până când ne dedicăm Domnului nostru. Și deodată trecem în Duhul și chiar simțim focul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt vine peste noi. Atunci Îl putem sluji pe Domnul mai bine ca acum. Dar nu vă îngrijorați. Înainte de revenirea lui Hristos, totul va fi reșezat, vom avea toate trăirile așa cum au fost la început. Dar va fi la vremea lui Dumnezeu, prin lucrarea directă a Duhului Sfânt. Spuneți „Amin”. Amin!

Deci, nu vă îngrijorați. Atât timp cât ai în inimă dorința să fii umplut cu Duhul Sfânt, să fii gata pentru venirea Domnului, să fii cu fecioarele înțelepte – atât timp cât dorința aceasta este în inima ta, eu pot să te asigur, [acest botez] este acolo și te așteaptă. Dar aceste lucruri, eu sau orice om al lui Dumnezeu le poate face doar la o poruncă divină.

Domnul m-a chemat să merg din oraș în oraș și mi-a spus să nu înființez biserici locale, să nu public o carte de cântări – acele cuvinte sunt la fel de adevărate ca orice cuvânt din Biblie. Dar eu aștept însărcinarea finală din partea Domnului. Eu mă culc și mă scol cu această dorință. Eu aștept pe Domnul pentru lucrurile care vor avea loc în faza următoare⁸. O spun ca pe o impresie a mea: mai întâi, pe tot pământul trebuie dată această ultimă chemare, înainte să aibă loc această ultimă mișcare a Duhului Sfânt. Pentru că această ultimă mișcare a Duhului Sfânt se va revărsa în răpire.

Așa că fiți binecuvântați de Domnul Dumnezeu! Pentru că Domnul nostru a spus că binecuvântați sunt cei care însetează și flămânzesc după neprihănire – ei vor fi săturați. Și pentru că dorința este în inima voastră, înseamnă că împlinirea ei vă așteaptă. Doar credeți-o din toată inima.

Dacă găsiți timp ca deja să străpungeți, Dumnezeu să vă binecuvânteze! Botezul cu Duhul Sfânt încă este pentru oricine. Se poate întâmpla azi. Dar nu așa cum stăm noi acum. Nu. Nu. Trebuie să te rogi. Este un timp al rugăciunii, al dedicării.

Dar nu este nevoie să explicăm aceste lucruri. Dar o spun din nou – fiecare poate fi botezat cu Duhul Sfânt. Dar ceea ce a mai spus fratele Branham, este ceea ce găsim în Iacov 5: înainte de revenirea lui Hristos, ploaia timpurie și târzie vor cădea împreună. Va fi cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu care a avut loc vreodată pe pământ. Așa că aveți răbdare, și Dumnezeu va avea grijă de restul. Pur și simplu credeți așa cum spune Scriptura. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Amin.

Știți, sunt foarte obosit și inima îmi cam face probleme. A fost prea mult

⁸ Cu sensul de: Îmi pun încrederea în Domnul pentru lucrurile care vor avea loc în faza următoare – n.tr.

pentru trupul meu, în această ultimă călătorie. Dar noi am împărtășit Cuvântul lui Dumnezeu cu voi și eu sunt sigur că voi îl credeți și se va împlini. Fiecare făgăduință din acest Cuvânt este a mea și Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. Și lăsați-mă să vă asigur din nou: dacă voi credeți această făgăduință, Domnul a zis „este făgăduința Tatălui” și „această făgăduință este pentru voi, pentru copiii voștri, în oricât de mare număr îi va chema Domnul”. Spuneți „Amin”! Nicio problemă, va avea loc. Amin.

Acum ne vom ruga din nou și vom mulțumi Domnului.

O, Doamne scump, Îți mulțumim din toată inima pentru Cuvântul Tău Sfânt, pentru toate făgăduințele. Îți mulțumim, chiar și pentru că ne-ai descoperit ce este ziua Domnului și că înainte ca soarele să se întunece și luna să se prefacă în sânge, vei trimite pe prorocul Ilie să reazeze toate lucrurile. Îți mulțumim pentru răspunsul Tău. Tu l-ai dat în Matei 17:11, în Marcu 9:12. Și noi îl credem. Noi îl primim împreună cu toate binecuvântările care decurg din aceasta. Toată cinstea, lauda și slava Ți-o dăm numai Ție.

Încă o dată Doamne scump, Îți mulțumesc pentru scumpii mei frați. Fie ca ei să-și aducă aminte de 1 Corinteni 3. Să nu ia niciodată partea unuia sau altuia dintre frați. Cine este Pavel, cine este Apolo? Cine este Ionuț, Daniel sau altul? Cine este? Nimeni nu este nimic. Dumnezeu este totul în toate. Lui Îi dăm toată cinstea și slava.

Noi sădim sămânța și Dumnezeu dă recolta. Și noi suntem chemați să aducem recolta înăuntru, în hambare. Fie ca binecuvântările Celui Atotputernic să se odihnească peste fiecare din voi. Vestiți Cuvântul lui Dumnezeu, sădiți sămânța Cuvântului și Domnul va face restul. El va aduce sămânța la viață. Și atunci va fi o recoltă. Încă o dată, fie ca binecuvântările Celui Atotputernic să se odihnească peste voi, în Numele sfânt al lui Isus. Și fiecare să spună „Amin”. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze.